

Huzurevi

– zeynep saylan · 31 Ocak 2026

Huzurevi

Kapı her gün aynı gıcırtıyla kapanır,
Gelen yoktur, giden zaten çoktan gitmiştir.
İsimler karışır bazen, aynalar utanır,
Bir ömür, küçük bir çekmeceye sığmıştır.

Sabahlar erken doğar ama kimse uyanmaz,
Uykular yarım, rüyalar hep geçmişten.
Bir anne hâlâ sofrayı eksik kuramaz,
Bir baba susar, kırgınlığı derinden.

Burada saatler ilaç saatidir çoğu zaman,
Kalp, torun sesini ezberinden arar.
Bir “anne” kelimesi düşer akşamdan,
Kimse eğilip yerden almaz.

Camdan dışarı bakmak alışkanlık olur,
Geçen her araba bir ihtimaldir.
Belki bu sefer... diye içten içe sorulur,
Umudun kendisi bile burada ağırdır.

Yataklar beyazdır ama geceler kara,
Korkular fısıltıyla dolaşır odada.
Ölüm kapıyı çalmaz, oturur sıraya,
Sabır tükenir, kalır dualarla.

Huzur evi derler adına,
Oysa huzur çoktan taşınmıştır.
Geriye kalan,
Unutulmamak için
Her gece aynı ismi
İçinden sayıklayan
Yorgun bir kalptir.

Zeynep Saylan